Mohai V. Lajos

Ma nem megyek át a Lánchídon

Akkorra már az összes foga tönkrement. Beszéd közben a szájából fekete csonkok villantak elő. Testi romlásának ezen látható jele elégedettséggel töltötte el: „Lejárt az időm. Egyre kevesebb közöm van az élethez", közölte; hangja száraz volt, borízű. „Reggel körbejárom a kocsmákat, korán kelek, keveset alszom. Alig eszem. Begubózom. Sanyargatom a testem. Lassan semmim se marad. De én akarom így".

Az alagút torkánál álltunk a buszmegállóban. Tömött táska lógott a vállán, lehúzta a fél oldalát. Kitérdesedett nadrágot viselt tornacipővel. Javasoltam, hogy keressünk valami félreeső helyet. Az utcát, ahol a lakása volt, nemrég újították föl. Noha a munkások már elvonultak a terepről, nagy rendetlenséget hagytak maguk után, ezért a területet még elzárva tartották a forgalom elől. Egy lélek sem mutatkozott. „Menjünk arra", mutattam a rakpart irányába. „Egy pillanat – mondta --, jó lesz itt is, ha beléd kapaszkodhatom"!

Éreztem a testét, pillekönnyű volt; „verébtest, kísértet a Krisztinán". Könny szökött a szemembe. Nem láthatta meg, mert a fejét a mellemre szorította. Egyre erősebben ölelt magához. Hosszú másodpercek teltek el így. Mintha kihagyott volna a szívverése. Aztán hirtelen erőre kapott és beszélni kezdett. Izgatott, kapkodó mondatok zuhantak rám. „Tudtad, hogy összeestem a Lánchíd közepén? Rosszul lettem, szédültem, elveszítettem az eszméletemet. Rohammentőt hívtak hozzám. Az orvos a madárkórházból jött! Szpéró küldte"! Fölragyogott a tekintete: „Szpéró küldte, odaátról! Csoda, Lajoskám, csoda"!

A híd felé fordultam. Nagy volt a forgalom és a zaj, autók suhantak el mellettünk, de minden szavát tisztán kivettem. Megváltozott valami benne, az emlékezés fölvillanyozta, úrrá lett az elesettségén, amely kiüresítette a tekintetét.

Ismét megtántorodott. Reszketett. Húzott a föld felé. Csöpögött rólam a verejték. Tartottam, ahogy tudtam. Sóhaj tört ki belőle. „Nem az a fontos, hogy Rilke meg én mit írtam. Hanem, hogy holnap az angyalok segítsenek fölkelni egyedül az ágyból!"

A magasban, a Várhegyen öregedtek a lombok. Minden rendben lesz, győzködtem. Ősz van. Illatos és téveteg ősz. Mindkettőnk számára ismerős évszak.

Néztem a hömpölygő felhőgomolyokat fölöttünk. Örök hűséget fogadtak a kéklő égnek.

Ma nem megyek át a Lánchídon.